

Z domišljijo na potep (5.–8. razred)

MIJA NA SKRIVNOSTNI SLEDI

Mija, ki obiskuje 5. b razred, je za svoja leta prava mala pustolovska. Rada ima akcijo ali kakršnokoli napeto dogajanje, a kljub temu se rada igra z njenimi punčkami, ki jih pridno hrani v roza škatli. Šola se ji zdi zanimiva samo takrat, ko govorijo o dinozavrih in berejo pravljice, tiste bolj napete. Ko pa pozvoni šolski zvonec in se pravljica zaključi, pa Mija postane nejevoljna, saj se ji zdi, da se nič ne dogaja.

Nekega ponedeljka se ji je zazdelo, da se na šoli dogaja nekaj nenavadnega. S prijateljico Katko sta hodili po dolgem hodniku, ki je vodil do vrat, za katerimi se je nahajala učilnica za učence, ki imajo prosto učno uro. Tam lahko učenci dokončajo naloge, ki jih niso uspeli dokončati pri pouku. Ko sta hodili po hodniku, sta videli učiteljico Sanjo, kako je naenkrat izginila, čeprav ni odprla nobenih vrat. Pomislila je, da ni prav videla.

Ko je Mija prišla domov, ji nenadno izginotje učiteljice Sanje ni dalo miru. Spraševala se je, kako je lahko izginila iz hodnika, kjer so samo ena vrata v katera sploh ni vstopila. Razbijala si je glavo z vprašanji, kam je izginila in kako se je lahko to zgodilo, če se je to v resnici zgodilo. Odločila se je, da bo jutri v šoli poizkusila izvedeti več. V roke je vzela knjigo Dogodivščine Alfreda in Agathe in brala.

Drugi dan v šoli se je med glavnim odmorom odpravila do hodnika, in sicer do mesta, kjer je učiteljica Sanja prejšnji dan izginila. Med hojo po hodniku se ji ni nič zdelo nenavadno ali sumljivo. Ko je prišla do konca hodnika in pogledala vrata, je bila besna. Na tleh pred vrati je našla list s seznamom domačega branja. Učenci, ki so izgubljali stvari, so se ji zdeli zelo malomarni. Želela je pobrati list, ko se je v steni na njeni desni nekaj zasvetlikalo. Odšla je proti steni. Natančno si je ogledala steno, nato še tipala in iskala kakšne sledi. Zdaj se je počutila kot pravi detektiv. Vendar na steni ni bilo nič, niti majhne praske ne.

»Mogoče pa preveč berem detektivke,« si je mislila sama pri sebi. Zaslišala je klepet dveh učiteljev, zato se je hitro skrila v učilnico in pustila priprta vrata, da bi lahko videla, kaj se dogaja. Pokukala je izza vrat in videla učitelja, ki je imel okoli vratu srebrno verižico na njej pa neke vrste pisalo prav tako narejeno iz srebra. To pisalo je vtaknil v majhno luknjico na steni in že so se prikazale stopnice, ki so vodile navzdol. Mija najprej ni mogla verjeti svojim očem, potem pa se je odločila, da to ostane to njena skrivnost. Ker je že minilo pet minut pouka, se je Mija raje odpravila v razred.

Naslednji dan je bila bolj pozorna na verižice, ki so jih okrog vratu nosili učitelji na šoli. Ponovno se je postavila v vlogo detektivke in se lotila problema. Za začetek si je postavila naslednja vprašanja: »Ali ima vsak učitelj takšno verižico?«

»Kaj pa čistilke?«

Njena prva naloga je bila poiskati vse ljudi na šoli s takšno verižico. Kmalu je ugotovila, da ima vsak učitelj verižico, le čistilke ne. Torej prvi korak je storjen, drugi pride na vrsto naslednji dan.

Mija je dobro premislila, kako priti do verižice. Priložnost je prišla samo od sebe. Med odmorom je učiteljica Vesni vzela iz peresnice srebrno verižico in pohitela z njo do hodnika. Na srečo tam ni bilo nobenega učitelja, ki bi jo poslal nazaj v razred. Stala je pred steno in iskala majhno luknjico, ki odpira vrata do velike skrivnosti. Ko je tako stala pri steni, jo je neka magnetna sila vlekla bliže in bliže. In jo pripeljala do luknjice. Ko je verižico rahlo pomaknila proti luknji, so se ji odprla vrata in pred seboj je videla stopnice, ki so vodile navzdol. Pohitela je po stopnicah in prišla do še enih vrat. Vrata so bila velika, lesena in tudi zelo prašna. Odprla jih je in pogledala. Za vrati se je skrivala učilnica. Po izgledu je bila učilnica že zelo stara. Bilo je deset miz in za vsako mizo dva stola. Tabla je bila majhna in temne barve. Na mizah so bile majhne tablice in še manjše krede in goba. Klopi so bile tako stare in prašne, imele so že luknje od lesnih črvičkov, ki so se naselili vanje. Na nizkem odru pa je stala ena miza s predali in z bolj udobnim stolom. Mija je predvidevala, da je to bila nekoč učiteljeva miza. Učilnica sploh ni bila nič podobna današnjim. Ozirala in čudila se je stvarjem v prostoru. Želela je zvedeti kaj več o tej stari učilnici. To pa v tem trenutku ni bilo mogoče, saj je čas prehitro bežal in morala se je vrniti k pouku. Ni želela, da učiteljica Vesna izve, da nima verižice. Pa tudi v težave ni želela zaiti. Zdaj ji je bilo vse malo bolj jasno.

Ko je prišla iz šole, je naredila nalogo in hitro odšla k babici, da jo povpraša o šolanju nekoč.

Babica se je Mije zelo razveselila.

»Babi, a te lahko nekaj vprašam?« previdno vpraša Mija.

»Seveda ljubica, kar povej,« odvrne babica.

»No, ko si ti hodila v šolo, kako je to izgledalo?« je zanimalo Mijo.

»Veš, ni bilo tako kot zdaj. Imeli smo samo majhne tablice namesto zvezkov in kredo namesto pisal, gobico pa namesto radirk. Nismo imeli malice tako kot vi, mi smo si malico prinesli od doma. Bolj revni učenci so si v šolo prinašali samo jabolko in kruh, tisti ta bogatejši pa so imeli tudi klobaso ali kos potice,« je povedala babica.

»Pa še nekaj Mija, v šoli smo učitelje spoštovali in bili smo veseli, da smo si lahko pridobili znanje. Še danes je mnogo otrok, ki nimajo možnosti hoditi v šolo,« je modro povedala babica.

V šoli se Mija nikakor ni morala skoncentrirati in poslušati brez da bi mislila na včerajšnji dogodek – obisk stare učilnice. Opazila pa je tudi, kako se učitelji skrivnostno pogovarjajo in gledajo njo.

Ker med vikendom čistilke čistijo šolo do dvanajstih, se je Mija nečesa domislila. Bilo je lepo sobotno jutro in Mija in njena babi sta se odpravili do šole. Neopazno sta odšli mimo čistilk. Včeraj je Mija iz aluminijaste folije naredila predmet podoben verižici in ga vtaknila v luknjo. Kot po navadi je šla najprej po stopnicah navzdol in prišla do velikih lesenih prašnih vrat, jih odprla in za njimi, za njimi so se skrivali njeni starši, prijatelji, učitelji. Mija je obstala kot vkopana in nič ji ni bilo več jasno. Vsi v en glas so se zapeli: »Vse najboljše Mija!« Potem se ji je komaj zasvetilo, kaj se dogaja. Babica je pristopila k njej in ji povedala: »O Mija, vemo kako zelo imaš rada pustolovščine, zato smo ti to vse pripravili. Ker si bila tako zelo zavzeta z iskanjem in raziskovanjem, si pozabila, da je danes tvoj rojstni dan!«

»Hvala za takšno presenečenje,« vsa vesela odvrne Mija. Čeprav je Mijina skrivnost prišla na dan in sploh ni bila skrivnost, je bila Mija vesela za podarjen detektivsko in skrivnostno obarvan teden in rojstni dan.

Tamara Ciglarič, 7. b

SKRIVNOSTNA BARKA

Legenda pravi, da vsakdo, ki vidi skrivnostno barko, se mu nasmehne sreča. Anja, Teodora in Tania so bile prijateljice že vse od otroštva. Zadnje čase je bila tema njihovega pogovora starodavna legenda o skrivnostni barki.

Tokrat so se Anja, Teodora in Tania odločile, da je napočil čas za iskanje te barke. Za začetek so se dogovorile, da bo Anja pobrskala po knjigah v knjižnici in skušala pridobiti čim več informacij o barki oziroma o legendi. Teodora bo povprašala dedka in babico, ki rada pripovedujeta zgodbe in legende. Tania pa bo pobrskala po spletu. Zmenile so se, da bodo pridobljene podatke predstavile v Teodorini drevesni hišici ob koncu tedna.

Teden se je hitro bližal h koncu in napočila je sobota. Dekleta so se v soboto ponovno srečala, tokrat v drevesni hišici. Vsaka od njih je povedla, kakšno informacijo ji je uspelo izbrskati. Jasno je bilo, da obstaja dežela, kjer je ta legenda še kako živa. Ker pa se je bližal čas počitnic, so se odločile, da bodo odšle na pot proti morju in skušale poiskati barko. Doma bodo rekle, da grejo na taborjenje. Mogoče jih pa najde sreča kar sama.

Začele so se šolske počitnice in dekleta so skovala načrt. Odšle so k staršem in jim povedale, da se skupaj odpravljajo na taborjenje. Na skrivaj so kupile vozovnice za ladjo, ki jih bo pripeljala do skrivnostnega otoka.

V nahrbtnik so dale hrano, vodo, en velik šotor, tri dežne plašče in tri debele puloverje. Čeprav je bilo poletje, so bile noči zelo mrzle. Nato so pripravile še pripomočke za osebno higieno in prihranke iz pujska.

Končno je napočila težko pričakovana sobota in dekleta so se odpravila do pristanišča. Vkrcale so se na potniško ladjo in po večurnem čakanju so odpluli na odprto morje. Plovba je trajala cel dan in celo noč. Naslednji dan ob 12. uri pa so le prispele na cilj.

Sodeč po zemljevidu, ki ga je našla Anja v knjižnici, so se nahajale na pravem mestu. Bile so v majhnem otočku, kjer je bilo veliko peska in morja. Legenda pravi, da je vsakdo pogubljen, če najde skrivnostno jamo, v kateri se nahaja skrivnostna barka.

Vendar ni bilo tako. Ko so punce prišle do otoka Hobotnice Mala, tako se je namreč imenoval otok, so mislile, da sanjajo. Videle so velike zelene palme, ki so segale do neba. Ampak kar jih je najbolj osupnilo, so bili slapovi, oblaki iz katerih je tekla mavrica in pa sladkorna pena, ki je ležala ob potki. Vendar nekaj ni bilo prav. Začele so stopati po poti in srečale starega palčka. Ta jim je povedal, da na tem otoku prebiva neke vrste čarovnik. Do sedaj še nihče ni odkril njegove jame v kateri živi. Vsako leto, ko je sonce na najvišji točki otoka, spremeni prebivalce tega otoka v palčke. Če ga pa uspeš najti, bo izničil urok, vendar bo v zameno nekaj zahteval.

Punce so se odločile, da bodo poiskale čarovnika in rešile nedolžne ljudi. Ampak se niso zavedale, da so govorile s čarovnikom. Da jim bi bilo lepše, so si začele prepevati pesmi. Ker niso vedele, kam se naj napotijo, so povprašale palčka. Ta jim je prijazno povedal, da naj poiščejo najlepšo in najbolj strmo pot na otoku. Pot je bila tako strma in strašljiva, da jih je zvalo v želodcu. Kadar so slišale kakšen krik, so se skrile druga za drugo. Bilo je hladno in temačno. Večkrat so se skrile v kakšno grmovje in prisluškovale nenavadnim zvokom.

Prišle so do globoke jame. Sklepale so, da je to jama čarovnikova. Imele so občutek, da so zelo blizu smrti. Previdno so vstopile v jamo. Čarovnik se je ravno pripravljal na svojo pojedino. Ko so pobližje pogledale obraz čarovnika, so zagledale v njem Taniinega dedka, za katerega so vsi mislili, da je mrtev. Dedek je namreč pred enim letom šel na potovanje in se ni več vrnil. Spominjale so se njegovih besed, ki jih je izrekel pred odhodom: »Grem pogledat, kaj delajo moji palčki. Ve ste pa brihtne glavce, zato vam uganka ne bo delala težav. Zbogom dekleta!«

Tania in dekleti so ostale brez besed. Potem pa so spoznale, da si je v resnici Taniin dedek izmislil legendo o skrivnostni barki in o palčkih. Dedka so dekleta prepričala, da odpro potovalno agencijo in mu obljubile, da bodo pridno delale.

Tako so lahko vsi ljudje odpluli brezplačno na otok, kjer so si ogledovali različne slapove in uživali na peščenih plažah. Izdelale pa so tudi jamo, v kateri se je nahajala barka s kristali. Tako si je vsak obiskovalec, ki je našel barko, lahko odnesel en kristal s seboj domov. Včasih je sreča tudi majhen kristal.

Oriana Bračko, 6. a

SREČNA VRNITEV V AFRIKO

Bilo je poletje. Zbudila sem se v lep sončen dan. Prijela me je grozna lakota. Pohitela sem po stopnicah in si iz hladilnika vzela jogurt s kosmiči. Že sem se obrnila, ko sem na sredi dolgega in temačnega hodnika zagledala majhno nenavadno bitje.

Nič mi ni naredilo, samo stalo je in me v primerjavi z mano še bolj čudno gledalo. Od strahu sem zakričala. Mama je prihitela iz kuhinje in sledila mojemu pogledu. Nič ji ni bilo jasno. Poklicala je očeta in ga vprašala, ali tudi on vidi surikato sredi našega hodnika. Vsi smo se spogledovali, razmišljali in obstali tam debelo uro.

Končno se je surikata premaknila in skočila v koš za smeti. Bila sem tako radovedna, da sem kljub strahu pogledala v koš, medtem, ko so se ostali želeli neopazno izmuzniti v kuhinjo. Previdno sem se nagnila. Nenadoma mi je surikata skočila na ramo in se oprijela moje majice. Ustrašila sem se. Naenkrat sem zaslišala tihi glas, ki mi je pripovedoval: »Ne boj se, nikomur ne povej, da govorim. Ime mi je Popi.« Poslušala sem jo zelo pozorno. Vzdušje je postalo prijetno in razpletel se je zelo dolg in zanimiv pogovor.

Popi mi je povedala, da so njena družina in prijatelji živeli v Afriki, v puščavi, a so njihovo podzemno vas napadle hijene. Razvila se je vojna in z njo vse vojne grozote. Lakota, revščina, smrt, izguba doma, bolezen...

Beg je bil naša edina rešitev. Razkropili smo se po vsem svetu. Mene in mojo družino je pot zanesla v Evropo, v Slovenijo, na Ptuj. Dom smo našli v skrivnih hodnikih globoko pod gradom, saj so bili ti najbolj podobni našemu domačemu okolju. Tukaj je vladalo pravo razkošje podzemlja. Lepo je bilo in zanimivo, a vseeno ni bil naš dom. Tako smo se vsak dan potepali naokoli in iskali hrano. Pot nas je zanesla tudi do vaše hiše. Zelo ste bili prijazni in veseli me, da nekje na svetu še vlada mir.

A še vedno se želijo vrniti domov v Afriko, v svojo toplo in sončno domovino. Dom je samo eden. Hijene so jim uničile življenje v miru in sožitju.

Naenkrat sem dobila prekrasno idejo. Odhitela sem v kuhinjo. Moja mami se pozna z raziskovalcem, ki potuje po Afriki, rešuje življenja tamkajšnjim ljudem in živalim. Takoj sem jo prosila za telefonsko številko tega gospoda. A seveda, pri mamah to ne gre kar tako. Sledilo je vprašanje. »Zakaj?« Tukaj se je vse zapletlo. Nisem vedela, kaj naj rečem. Trdila sem, da smo dobili domačo nalogo in potrebujem nekaj informacij o Afriki. Mislila si je: »Zakaj pa ne, malo splošne razgledanosti ji ne bi škodilo in še jaz se lahko kaj pametnega naučim.« Šla je po svojo veliko knjigo s telefonskimi številkami. Dolgo je trajalo, da je našla pravo. Nato mi jo je na glas narekovala. Vtipkala sem številko in kliknila na zeleno slušalko. Zahvalila sem se in hitro odhitela nazaj v sobo, kjer me je čakala Popi. Videlo se je, da je skoraj umrla od dolgčasa, ko me ni bilo. Povedala sem ji, da prinašam dobre novice. To jo je razveselilo. Zaslišala sem nizek glas, ki je prihajal iz mojega telefona. Predstavila sem se in gospodu Zadinšku razložila situacijo. A kot vsak odrasel človek, ni verjel. Prekinila sem pogovor in se zamislila: »Kdo bi verjel, da smo v hiši našli majhno surikato, ki zna govoriti in je skupaj s prijatelji prišla v Slovenijo, ker so njihovo vas napadle

hijene.« Poklicala sem ga nazaj in mu povedala, da bi rada šla v Afriko in spoznala surikate. Še preden je izrekel poved, sem vedela, kaj bo sledilo. Prekinila sem ga in mu povedala, da mi mama seveda dovoli.

Kasneje sem preko očetovega računalnika kupila letalsko karto. Zavedala sem se, kaj sem naredila, vendar me to ni ustavilo. Sem že spakirala kovčke, pripravila dokumente, na kar me je prešinilo... Mami nisem povedala, da odhajam. A sem se pomirila. Povedala sem ji, da grem v šolo v naravi. Sploh me ni poslušala. Preveč je bila zaposlena s pisanjem na telefonu. Odšla sem na železniško postajo in počakala na vlak za Ljubljano. Nato sem se vkrcala kot vsi ostali potniki. Na vlaku sem sedela z deklico, ki mi je prijazno ponudila sladkarije. Ob prihodu v Ljubljano sem spoznala gospoda Zadinška. Skupaj sva odšla na letališče. Skozi okno sem opazovala letala, ki so vzletala. Kmalu smo se tudi mi vkrcali na avion. Malo me je stiskalo pri srcu. Od velikega vznemirjenja turbolenc v zraku sploh nisem zaznala.

Končno smo pristali. Z gospodom Zadinškom sva sedla v jeepa, ki naju je odpeljal daleč v puščavo, tja, kjer bi morale živeti surikate. Po dveh urah vznemirljive vožnje sva naletela na trop hijen, ki so se sončile na podzemni vasi surikat. Gospod me je vprašal, zakaj sva se vstavila pri kupu hijen. Vse sem mu razložila. Bil je malo začuden in zgledalo je, da mi ne verjame. Naenkrat je iz mojega kovčka prilezla surikata. Vonj po domu ji je vlil pogum. Gospod Zadinšek je imel široko odprte oči in usta. Tudi sama sem bila začudena, da je na letališču v moji prtljagi niso našli. Potrdila mu je, da govorim resnico. No, saj zdaj ni več dvoma, da bi lagala. Gospod Zadinšek je padel v nezavest, kar sem tudi pričakovala. Še sreča, da se je z nama pripeljala zdravnica Titaya, ki ga je spet ozavestila.

Skovali smo načrt. Bila sem zelo utrujena, a sem komaj zaspala. Naslednje jutro smo zelo zgodaj vstali. Najprej smo hijenam nastavili vabo, ki je vodila vse do drugega konca zaliva. Imeli smo dovolj časa, da smo naredili model ograje in jo postavili okoli podzemne vasi in rovov. Hijene se na poti nazaj niso mogle prebiti čez ograjo. Zmaga je bila naša. Nato smo ograjo še malo ojačali, da je bila še bolj trdna. Pomagali so nam okoljevarstveni prostovoljci. Ti so tudi kasneje organizirali prevoz cele družine varno nazaj v puščavo. Spet so bile v svojem starem, sončnem in toplem domu.

Surikate so tako ponovno zaživele. Ni bilo nevarnosti, da bi jih spet napadle hijene. Bile so mi hvaležne za vse, kar sem naredila. Tega občutka ni bilo mogoče opisati. Sklenili smo nova prijateljstva. Tudi sama sem ugotovila, da, če pomagaš drugim, so ti hvaležni in ti tudi oni pomagajo. To me je napolnilo z velikim zadovoljstvom.

Žal je prišel čas, da se poslovimo. Z gospodom Zadinškom sva domov odletela kar s helikopterjem. Ko pa sva spet pristala na domačih tleh, sem ugotovila, da pogrešam svoje starše in jih imam rada, pa tudi, če so preveč zaposleni in nimajo veliko časa zame.

Vita Toplak, 5. b

KUŽKA IZ ZAVETIŠČA

V nekem mestu, sta vsak na svojem koncu, živela dva kužka. Prvi, po imenu Čarli, je živel v ulici, ki se je imenovala Pod kostanji, pri svojem gospodarju Biliju.

Večino časa je preživel v boksu, v katerem je imel svojo utico z blazinami, ki so ga pozimi prijetno grele, poleti pa je tam poležaval s prijatelji. Njegov gospodar Bili je zelo lepo skrbel zanj. Ničesar mu ni manjkalo.

Toda zgodilo se je nekaj nepričakovanega. Gospodar Bili se je s svojimi starši odpravljal živeti v drugo mesto. Ker pa so se selili v stanovanje, ga niso mogli vzeti s seboj. Bili je jokaj, prosil in rotil starše, naj ga vendarle vzamejo s seboj, da bo spal pri njem v postelji. Toda staršev ni mogel omehčati. Odločili so se, da ga peljejo v zavetišče, kjer mu bodo poiskali drugi dom.

Drugi kuža, po imenu Slamko, pa je živel popolnoma drugačno življenje. Bil je svoboden, tekal je naokrog po mestu, potepal se je po groznih krajih in ni imel svojega gospodarja. Večino časa je preživel v slabi družbi krvoločnih in hudobnih psov, z njimi kradel hrano in bil več lačen kot sit. Velikokrat so ga pretepali dečki iz soseske, preganjali so ga psi, ki so branili svoje lastnike in prepričan je bil, da so potepinski psi njegovi prijatelji. Toda nekega dne, ko je hotel pri nekem gostišču izmakniti pečeno gos, ga je ujel lastnik in poklical lovilca psov, da bi ga odpeljal v zavetišče. Preden je ta prišel, je bil Slamko prepričan, da ga bodo prijatelji prišli rešiti, ampak to se ni zgodilo, zato je pristal v mestnem zavetišču. Bil je nesrečen, v boks, saj je bil vaje svobodnega življenja in še nikoli se ni znašel za rešetkami.

Čarli in Slamko sta že nekaj dni ždela vsak v svojem boks, in nista niti jedla, niti pila. Čarli je bil žalosten, ker je pogrešal Bilija, Slamkotu pa jed ni dišala, saj ni bila tako dobra kot tista, ki jo je ukradel.

Toda nekoč je bilo vsega dovolj. Slamko se je odločil, da se ne bo vdal v usodo in začel je iskati pot, kako se rešiti. Poskušal je preskočiti ograjo, pa ni šlo, tudi, ko je hotel izkopati zemljo pod boksom, mu ni šlo ravno dobro od tačk.

Čarli ga je samo opazoval izpod čela, ko pa mu je bilo vsega dovolj, mu je rekel: "Odnehaj že, saj ti ne bo uspelo. Vdaj se v usodo in ti bo bolje!"

Toda Slamko mu je odgovoril: "Nikoli ne bom živel v ujetništvu, pa naj se zgodi karkoli!"

Njun paznik je vse to opazoval od daleč in ko je videl, da Slamko ne sme zaupati in ga spustiti na prostost, je Čarliju omogočil vsakodnevni sprehod, saj je bil miren in potrpežljiv.

Nekega toplega, poletnega večera sta tako ležala drug ob drugem, ločila ju je samo ograja. Slamko je izzval prijatelja, da mu je začel pripovedovati svojo zgodbo. Opisal mu je pot, kako je pristal v zavetišču. Slamkotu se je Čarli zasmilil in naslednje dni ni premišljeval o ničemer drugem, kot o tem, kako bi pomagal Čarliju zbežati in poiskati Bilija. Ko mu je to predlagal, je Čarli samo zagodrnjal: "Le kako, saj bi moral najprej uiti, potem pa prepotovati pol dežele, da bi prišel do Bilija. To je nemogoče. Nikoli ne bi zmozel tega."

Slamko mu je predlagal, naj naslednji dan, ko ga bo paznik peljal na sprehod, odstrani zapah na njegovem boks in skupaj bosta pobegnili na prostost, on pa mu bo pomagal poiskati Bilija, saj je vendar potepuški pes in nemogoče je, da ne bi našel poti. Rečeno, storjeno.

Naslednji dan, ko je paznik izpustil Čarlija iz kletke, je ta izkoristil njegovo zaupanje in pomagal pobegniti Slamkotu na prostost.

Bežala sta, kolikor so ju tačke nosile in nista se upala niti ozreti. Čarliju je že primanjkovalo sape, Slamko, ki je bil vaje napora, pa ga je vzpodbujal: "Dajmo, dajmo. Če hočeš priti do svojega prijatelja, se vendar potruji in ne bodi taka šleva."

Čarli je dal vse od sebe in ko je Slamko ocenil, da sta dovolj daleč, sta našla kotic v senci drevesa, kjer sta počivala.

"Tako, sedaj pa morava narediti načrt, kako priti do Bilija. Povem ti, da se bova na poti srečevala z nevarnostmi, da bo naporno, in tačke bodo bolele kot hudič. Če veš, da boš to vzdržal, ti bom pomagal, če pa tega ne zmoreš, pa lahko kar takoj odnehava!"

Čarli je nekaj časa premišljeval in v mislih so se mu prikazali srečni trenutki, ki jih je preživel z Bilijem. Odločno se je dvignil in dejal: "Moram, to moram storiti. Raje umrem, kot da še naprej živim brez svojega prijatelja!"

In podala sta se na pot brez povratka. Hodila sta po neznanih poteh in Čarli je ugotovil, da ima Slamko prijatelje povsod, kamor sta prišla. Kar občudovati ga je začel, kako svetovljanski pes je. Pomislil je, kako je Slamko moral videti verjetno že ves svet.

Hodila sta dan za dnem, ponoči sta počivala, podnevi sta se izogibala krajem, kjer jima je pretela nevarnost. Bila sta več lačna kot sita. Tačke so jima krvavele, želodec je bil več prazen kot poln, saj sta le redko dobila priložnost in izmaknila kakšen grizljaj. Saj so jima drugi psi pomagali iskati pravo smer, toda hrane jima ni bil pripravljen odstopiti noben, saj so bili tudi sami več lačni kot siti.

Po sedmem dnevu na poti sta prišla do table, na kateri je pisalo ime Gradec. "To", si je zalajal Čarli. "To je ime mesta, v katerem je Bili!"

"Že, že", je dejal Slamko. "Toda, kako ga bova našla. Poglej, kako veliko mesto je, midva pa nimava niti naslova."

Čarli je žalostno zrl v tablo in razmišljal, kaj naj stori, tedaj pa se je spomnil, kako rad je Bili igral nogomet.

"Že vem," je dejal. "Poiskati morava nogometno igrišče in čakati tako dolgo, da se prikaže Bili in to je to!"

Odpravila sta se skozi mesto, v park, v katerem so ju napadli potepuški psi, toda Slamko se je znašel v vsaki situaciji, saj je poznal njihovo lajanje in se je hitro spoprijateljil z njimi.

Prišla sta do nogometnega igrišča, se skrila pod stoli in čakala. Čakala sta dan, dva, tri in Čarli je že začel obupavati. Toda Slamko, on ni obupal. Bodril je Čarlija in ko je ta že hotel oditi, je zaslišal znan glas. Obrnil se je in zagledal Bilija. Ves vesel je stekel na igrišče in naravnost Biliju v naročje. Bilijevi prijatelji so začudeno opazovali potepuškega psa, ki je pritekel k prijatelju. Ko so ga že hoteli nagnati, je Bili bolje pogledal in ugotovil, da je ta zanemarjeni, umazani in sestradani pes nihče drug, kot njegov prijatelj Čarli. Od sreče sta bila vsa iz sebe. Bili je prijatelja peljal domov in ko so njegovi starši videli, da je Čarli naredil vse, kar je možno, da bi našel Bilija, so mu dovolili, da pri njih prespi.

Čarli je povabil tudi svojega prijatelja Slamkota, ta pa je povabilo prijazno zavrnil, saj on vendarle ni bil hišni, ampak potepuški pes. Toda obljubil mu je, ko ne bo imel priložnosti izmakniti hrane, da se bo oglasil pri njem na kosilu.

Nauk zgodbe: Če si nekaj zares želiš, lahko to tudi uresničiš in nič te pri tem ne more ustaviti.

Sara Vино, 5. b

ŠOLA ZA ODRASLE – NASILJE STOP

Zadnje čase veliko poslušam o nasilju in nenasilju. Ob tej temi si iz misli priključem dogodke iz preteklosti, ko so bili učenci šole nasilni drug do drugega. Veliko neprimernega vedenja se dogaja v času odmorov, v učilnicah, na hodnikih, po pouku v okolici šole in na avtobusu. Veliko nas o tem osveščajo odrasli na različnih delavnicah, razrednih urah in ne nazadnje tudi v domačem okolju.

Mislím pa, da smo na nekoga pozabili. Na odrasle. Zato sem se odločila, da bom naredila stop nasilju in organizirala delavnico o nasilju za odrasle. Saj so ravno odrasli vzor otrokom.

V ponedeljek bodo vabljeni svetovni državni voditelji, katerim bo predstavljeno, kako imajo njihove odločitve lahko pogubne posledice za njihov narod in celoten svet. Voditelji bi morali skleniti dogovor o miru in nenasilju.

V torek bodo vabljeni predstavniki medijev, katerim se prepove predvajati filme z nasilno vsebino. Seveda bi se jim pridružili računalniški programerji, ki programirajo nasilne računalniške igre.

V sredo bi povabila direktorje podjetij, ki zaradi dobička izkoriščajo delavce. Zahtevala bi strpnejše vedenje in ustrezne pogoje za delo. Minimalno plačo v podjetju bi direktor določil tako, da bi moral leto dni preživeti s takšno plačo.

V četrtek bi povabila vse moške, ki pretepajo svoje ženske in otroke. Zaprla bi jih v najnovejšo napravo, ki deluje tako, da se osebnosti zamenjajo. V tej napravi bi bili žrtve oni in bi občutili nasilje, ki ga izvajajo nad drugimi.

V petek bi povabila tiste učitelje, ki ustrahujejo svoje učence in jih žalijo zaradi njihovega neznanja in nerodnosti.

V soboto bi povabila neodgovorne šoferje, ki ne upoštevajo prometnih predpisov, vozijo pod vplivom alkohola in divjajo po cestah ter so nevarni za sebe in ostale udeležence v prometu.

V nedeljo si bom vzela prosto. Na čaj in pecivo pa bom povabila prav posebno osebo. To je avtobusni šofer, ki je nekega dne verjetno nehote spremenil življenje deklici Nini.

Mala Nina, ki obiskuje drugi razred osnovne šole, se prav rada vozi z avtobusom, saj je to za njo neka nova izkušnja. Do sedaj se je vedno vozila z očkom in mamico v njihovem družinskem avtomobilu. V letošnjem letu pa se lahko v šolo vozi z avtobusom.

Na lep jesenski dan, ko so kostanji že padali z dreves in so se lastovke zbirale, da bodo odletele na jug, je tudi mala Nina čakala na avtobus, ki jo bo odpeljal domov. Ko je stopila na avtobus, je čutila, da nekaj ne bo v redu, saj ji šofer ni namenil nobene besede, kot je to storil po navadi. Običajno jo je pozdravil: »Kako si Breskvica?«

Danes pa ji je neprijazno rekel: »Kaj pa avtobusna karta.«

Nina vedno izstopi na zadnji postaji in pogosto se zgodi, da ostane na avtobusu edina potnica. To se je zgodilo tudi tokrat in prav neprijetno se je počutila, ko ji je avtobusni šofer z neprijaznim glasom rekel, da drugič naj raje izstopi z ostalimi otroci, da ne bo rabil peljati tako dolge poti zaradi nje. Ta dogodek je Nino zelo prizadel in Nina se ne vozi več rada z avtobusom. Vedno s strahom pričakuje šolski avtobus in opazuje, kateri šofer je na njem. Nič več ji ne pomeni, če ji šofer reče Breskvica. Zaradi tega neljubega dogodka raje izstopi predčasno ter del poti do doma prehodi peš.

Da beseda včasih bolj boli kot udarec, dokazuje Ninina zgodba. Čeprav šofer ni mislil Nine prizadeti, ampak je bil ta dan slabe volje in zaradi svojih problemov ni razmišljal s trezno glavo, je Nino močno prizadel. Vsem nam naj bo v poduk, da lahko z neprimerno besedo ali dejanjem, močno prizadenemo in pomembno vplivamo na življenje sočloveka.

Lana Kunčič, 7. b

Z domišljijo na potep (1.–4. razred)

MOJ KUŽA BILI

Doma imam kužka. Ime mu je Bili. Zeli rad je brikete. Zelo je vesel, kadar z bratcem Juretom prideva iz šole. Ko vstopiva v hišo, se naju zelo razveseli. Cel čas cvilka okrog naju. Takoj se grem z njim igrati. Igra se z igračami. Včasih greva tudi na sprehod. Če želi Bili na sprehod, grem jaz vedno z njim. Na sprehodu voja, se igra, raziskuje.

Če me dolgo ni, me zelo pogreša. To vem tako, da joče. Kadar joka moj mlajši bratec Žiga, pride Bili takoj zraven. Vsi vemo, da nas ima Bili zelo rad.

Ana Doleček, 2. a

PAZGODOVINA

Nekoč so živeli praljudje, ki niso znali govoriti. Sporazumevali so se v čudnem jeziku Žižeonk. Živeli so v globokih jamah. Oblačila so bila iz medvedove kože. Za orožje so imeli loke, ki so jih sami naredili. Moški so skrbeli za hrano in ogenj. Ženske so skrbele za otroke in hrano. Kurili so tako, da so zakurili ogenj. Tudi vode ni bilo. Dobili so jo iz rek in potočkov. Po vsej državi so služili denar tako, da so iz potočkov in rek pobirali školjke in jih predelali v nakit. Tudi otroci so pomagali delati.

Če me dolgo ni, me zelo pogreša. To vem tako, da joče. Kadar joka moj mlajši bratec Žiga, pride Bili takoj zraven. Vsi vemo, da nas ima Bili zelo rad.

Bine Goznik, 2. a

KRIČEČA VRANA IŠČE PRIJATELJE

Jazbec in vrana sta bila sošolca. Vrana je bila glasna in želela je biti pomembna, vedno je hotela imeti prav in zelo rada je kričala na vse, včasih celo na učitelje. V razredu si vedno slišal samo vrano, ki ukazuje in toži druge. Jazbec pa je bil umirjen in prijazen, govoril je tišje, ni se rad prepiral in važil. Bil je prijatelj z vsemi sošolci. Kadar se je vrana hotela prepirati, se je raje umaknil. In skoraj vse živali v razredu so naredile enako.

Nekega dne je v njun razred prišla nova sošolka želva. Oba, jazbec in vrana sta hotela biti njena prijatelja. Vrana ji je vedno ponujala čokolado, se šopirila in jo vabila na igranje. Vedno je bila prijazna z želvo, ampak ni bila prijazna do drugih živali v razredu. S svojim kričanjem jih je odganjala z najlepših igral v parku. Želela je namreč, da bila vedno prosta za želvo.

Ko je imela vrana druge opravke, je jazbec rad prišel do želve in lahko sta se v miru igrala. Želvo so namreč že pošteno bolela ušesa od vrane in želela se je igrati tudi z jazbecem.

Nekega dne sta se želva in jazbec spuščala po toboganu, ko je prišla mimo vrane. Želela se je igrati z želvo in je tako zakričala, da je želvi počil oklep. Takrat se je želva odločila in jasno povedala vrani, da se bo družila z jazbecem in z vsemi sošolci v razredu. Sošolci so želvi zavezali oklep in čez nekaj časa ji je oklep lepo zarastel.

Nauk: prijateljev ne pridobimo s kričanjem in bahanjem.

Bor Kaučič, 4. b

MIHA, VILA IN ČAROVNICA

Bil je lep sončen dan. Miha se je odpravljal v šolo. Ko je prišel v šolo, se je začudil, da je bilo vse obrnjeno na glavo. Učiteljice, ravnatelj in kuharice ter vsi drugi so viseli s stropa na glavo. Čarovnica je vse začarala. Avtomobili so imeli oči, roke, noge in usta. Zgradbe so imele čudno obliko. Vlaki niso vozili po tirnicah, ampak so lebdeli v zraku. Letala so plula po reki Dravi, ladje so vozile po cesti.

Miha je odhitel domov. Mamici je rekel, da gre na sprehod, a je šel iskat vilo Mavrico, da bi skupaj našla čarovnico. Šel je do velikega gozda, kjer je živela v vilinskem gradu. Potem sta se skupaj odpravila s Ptuja v Ljubljano, ker je vila vedela, da tam živi čarovnica. Našla sta jo v mestni hiši. Čarovnica je tam vse začarala v pse.

Vila se je domislila načrta. Mihi je rekla, naj gre k stojnici za sladoled. Naročil je veliki kornet s sto kepicami sladoleda, s katerimi bi zamrznila čarovničine napoje. Vila je zamotila njene pasje stražarje, tako da jim je vrgla velikansko kost. Potem sta z Miho vstopila v mestno hišo. Po stopnicah sta se povzpela v najvišje nadstropje do županove pisarne. Tam sta zagledala veliko napojev in čarovnico, ki se je pretvarjala, da spi. Sladoled sta privezala na strop, naenkrat pa se je čarovnica zakrohotala. Sladoled je izginil. Vila je opazila, da se pasji stražarji vračajo, nato se je Miha spomnil, da ima v žepu zobno ščetko. Čarovnica si ni marala umivati zob, zato se je odločil, da ji bo pokazal zobno ščetko. Z njo se ji je približeval, čarovnica pa se je prestrašena pomikala proti oknu. S svojo metlo je pobegnila v Piran.

Gašper Eržen, 1. a

PREPIR

Nekoč na robu gozda si je dom našla srna. Ta srna ni bila sama. Imela je prijatelja zajčka.

Nekega dne se je zajček odpravil na obisk k srni. Čas sta si krajšala s kartanjem. Srna je velikokrat izgubila in se je jezila. Začela sta se prepirat. Odšla je v gozd na sprehod. Srečala je medveda. Povedala je medvedu kaj se je zgodilo. Skupaj sta odšla do njenega doma, kjer je čakal zajček. Srna se je svojemu prijatelju zajcu opravičila. Spet sta bila naprej najboljša prijatelja.

Kaja Šimenko, 2. b

PUNČKA LUNICA

Nekoč je živela punčka Lunica, ki je komaj čakala, da gre v šolo. Ampak imela je en problem. Ni hotela jesti zelenjave. In če ne ješ zelenjave, ne moreš v šolo. Čez nekaj časa je punčka Lunica vprašala vzgojiteljico: » Zakaj ne morem v šolo? Jaz si tako želim v šolo!« Vzgojiteljica pa ji je odgovorila: » Ker ne ješ zdrave hrane, še ne moreš v šolo!« punčka Lunica se je začela bolj truditi in zdravo jesti. Naslednje leto je punčka Lunica šla v šolo. Svojim sošolkam in sošolcem je pripovedovala zanimive zgodbe o zdravi hrani.

Iva Vesenjaj, 2. a

IZGUBLJENA MODRA PANDA

Nekoč, predavnimi časi, se je daleč v stran skotila mala modra Panda. Vsi so se čudili od kod taka modra panda. Vsak dan so jo peljali na sprehod in se z njo igrali. Ko je dopolnila pet let, je pri plezanju padla z drevesne veje. »Pa, ravno sedaj sem padla, ko sem tako lačna!« »Auu, moja tačka!« je bolelo malo Pando. V tistem hipu je zagledala borovničev grm. Pozabila je na bolečo tačko. Pojedla je nekaj borovnic in se naslonila na veliki hrast. Za velikim hrastom, je zagledala zelen grm. Skočila je naj, saj je oboževala skakanje. Vendar to ni bil svetlo zelen grm, ampak je

bila jama. Pandica se je skotalila po jami in tam zagledala velik mavrični kristal. »Ojoj, mala modra Panda!« je ves čas zmajevala z glavo. »Le kako me bo našla moja mamica,« jo je ves čas skrbelo. Naenkrat pa je mamica male modre Pande prikazala. Obe sta se objeli in od sreče potočili tudi kakšno solzo.

Počil je lonec in pravlјice o mali modri Pandi je konec.

Jana Sluga, 2. a

MALA ŽIRAFI ŽIVA

V Savani se je skotila mala žirafa z imenom Živa. Kmalu zatem je napočil čas, da Živa sama gre v Savano. Poslovila se je od staršev in odšla na raziskovanje po Savani. Najprej je na poti srečala mala antilopo Anastazijo. Anastazija je Živo pozdravila in vprašala: »Kam greš?« Živa je ponosno odgovorila: »Raziskujem Savano!« »Potem pa vso srečo,« ji je zaželela Anastazija in že je ni bilo več. Živa je odšla naprej in srečala leva Leona. »Pozdravljena,« jo je nagovoril mali lev Leon. »Na prvem izletu sem«, je povedala Živa. »No, srečno pot,« ji je smeje zaželel lev Leon in izginil. Živa je krenila na pot in srečala malega slona Silva. »Zakaj nisi doma, pozno je že?« je zatrobil in izginil v noč. Živa je komaj opazila, da se je stemnilo. Zdirjala je domov. Starši so jo že nestrpno čakali. »Živa, samo, da si doma!« Jutri se bomo pogovorili o tvojem prvem potepanju. Sedaj pa spat in lahko noč, Živa.

Živa je bila tako utrujena, da je kmalu zaspala. Ves čas je sanjala o svojem prvem potovanju.

Gea Palir, 2. a

ŽIVALI V GOZDU

V gozdu so živele živali. To so bile: veverica, lisica, volk, medved, zajec in en majhen ježek. Te živali so se poznale, zato so bili najboljši prijatelji. Nekega lepega in jasnega dne so se prijatelji igrali skupaj v gozdu. Potem je veverica zagledala papir, ki je ležal na tleh. Vsi so zagledali dečka, ki je metal smeti v naravo. Deček je kar naprej smetil naravo in ni in ni nehal smetiti. Naenkrat se je pred njim pokazal medved in začel rjoveti na ves glas, da se je ves gozd tresel. Prestrašil se je in stekel iz gozda. Naslednji dan je prišel s svojimi tremi prijatelji. To so bili: Maks, Jure in Jani, dečku pa je bilo ime Jakob. Vsi so se začeli pritoževati, zakaj so prestrašili Jakoba. Začeli so se dreti drug na drugega. Ježek je bil najmanjši in najbolj se je bal, zato je zbežal od svojih živalskih prijateljev. Ko so živali videle, da ni ježka, so ga začele iskati, fantje pa so odšli domov. Medved in volk sta pogledala v bolj nevaren del gozda, veverica je šla pogledat na drevesa, lisica in zajec pa sta šla na bližnji travnik. Ježek se je izgubil in se postavil ob drevo ter začel klicati: »Lisica, volk, medved, zajec, veverica, na pomoč, pridite pome, prosim, izgubil sem se.« Vsi ježkovi prijatelji so se dobili pri velikem hrastu in skupaj odšli domov, saj je bila noč. Čez noč so razmislili, kje bi lahko bil ježek. Ježek pa je stal pri majhnem drevesu, jokal in se spraševal, kje bi lahko bila pot nazaj. Naslednje jutro se je odpravil naprej, da bi našel pot domov. Seveda pa prijatelji niso obupali in so ga naprej iskali. Nenadoma je Ježek pred sabo zagledal Jakoba in se ga prestrašil. Hitro je stekel kar po neznani poti ter se skril za velikim hrastom. Prijatelji so šli k velikemu hrastu, kjer se po navadi skupaj igrajo.

Tam pa so zagledali ježka in se ga tako razveselili, da so se kotalili od veselja. Kaj pa je bilo s porednimi fanti? Ja, njih pa je dobila gozdna policija, kako smetijo po gozdu in dobili so kaznen. Prijatelji pa so se igrali tako kot prej.

Pomagaj prijatelju, nikdar ne veš, kdaj ga boš potreboval.

Katja Pečar, 4. a

PRIJAZNA VILA IN SNEŽNI KRALJ

Nekoč je živel Snežni kralj, ki ni maral vil. Ker je bilo njegovo mesto žalostno je napadel vile. Vila Pia je imela ognjeno moč. Snežnemu kralju je vila Pia zadala ogenj v srce in kralj je bil mrtev. Ob njegovi smrti so se vse vile, ki jih je pokončal Snežni kralj zbudile. Mesto so prevzele vile, v katerega so prinesle veliko prijateljstva, spoštovanja in prijaznosti.

Klara Hvalec, 2. b

VOLK IN JAGNJE

Nekega dne je jagenjček mirno pil prelepo bleščečo vodo v jezeru. Volku so se cedile slinice, ko je gledal jagenjčka, saj že dolgo ni pojedel kakšnega. Že se je pripravljal na skok in napad, ko ga je prešinilo, da ne more kar celega pojesti. Moral si je izmisliti kakšno zvito in pretkano stvar. Sam sebi je rekel: »Že vem, jagenjčku bom rekel, da naj takoj preneha piti, saj se bo preveč napil, lahko mu poči trebuh.« Pristopil je k jagenjčku in rekel: »Kaj pa tako dolgo piješ, saj boš še vso vodo popil in še razpočil. Jagenjček je odvrnil: »Oprosti, oprosti, ampak bil sem zelo žejen. Volk je jezno odgovoril: »Jaz sem pa lačen in to ne malo.« Jagenjček ni razumel volkovega namiga. Jagenjček ga vpraša: »Kaj pa ti sploh ješ?« Volk že s slino po bradi odgovori: »Saj veš, meso takšno kot si ti, ampak naj te ne bo strah, zdaj se mi ne priležeš.« Jagenjčka je mama naučila, da nikoli ne verjame volkom, zato se je jagenjček pretvarjal, da mu verjame. Spomnil se je, da mora biti tudi on pretkan in ga nekako pretentati, saj če ne, bo ga volk kar pomalical. Spomnil se je, da lahko zleze v deblo od drevesa, saj je volk prevelik, da bi zlezal noter in se tako lahko vsaj za nekaj časa skrije.

Da bi pridobil čas, je moral pritegniti volkovo pozornost. Jagenjček preusmeri volkove misli: »No, volk, poglej v vodo in videl se boš veliko lepšega.« Ko je volk pogledal v prelepo jezero, je jagenjček izkoristil čas in začel teči in teči, teči na vso moč. Ko je hotel volk reči jagenjčku, da nič ne vidi, je volk zagledal, da jagenjčka več ni. Začel je teči in teči tudi on, vse dokler ni zavohal jagenjčka. Sledil je svojemu dobremu nosu, natančnim ušesom in kar naenkrat pred najbolj skritim drevesom zaslišal premikanje v deblu. Pogledal je vanj in zagledal jagenjčka. Jagenjček je pogumno rekel: »Saj ne moreš do mene.« Volk pa odgovori: »Seveda lahko, saj imam tako močne zobe, da lahko pregriznem tudi železo.« Jagenjček je pozabil, kako močan je ta volk. In začelo ga je skrbeti. Spraševal se je, kaj če res pregrizne deblo. A jagenjček se je spomnil ideje in navdušeno rekel volku: »Volk, poglej, moja mama!« Ko je volk pogledal nazaj, je jagenjček ponovno začel teči in teči, dokler le ni zagledal svojega doma. Ko je volk pogledal v deblo, jagenjčka spet ni bilo, a takrat je bil jagenjček že varno v svoji hiši in ga volk ni mogel zavohati. Jezen se je odpravil domov, saj ni mogel verjeti, da ga je pretental majhen jagenjček.

Nauk : Ne podcenjuj šibkejših.

Kiara Šegula, 4. b

MUCA TAČKA IN MIŠKA TONKA POSTANETA PRIJATELJICI

Nekoč sta živeli muca Tačka in miška Tonka. Bili sta največji sovražnici. Saj mačke in miši se pač ne marajo.

Nekega dne je muca Tačka na tekmi v plavanju prehitela miško Tonko. Miška Tonka je bila na muco Tačko zelo jezna, še posebej, ko je morala gledati, kako je Tačka prejela zlati pokal. Povrh vsega ji je morala še čestitati in jo objeti. Miška Tonka se je odločila, da se bo mucu Tački maščevala. Sklenila je, da jo bo pretentala oz. prestrašila. Miška Tonka se je spomnila, da bi ji lahko poslala vabilo, s katerim bi jo povabila v gozd, kjer bi se bojevale. Muca Tačka se je odzvala povabilu miške Tonke. Tačka si je močno želela zmage. Naenkrat je zaslišala čudne zvoke in se na smrt prestrašila. Sploh se ni upala premakniti, kaj šele pogledati levo ali desno. Svojega strahu pa si ni upala priznati miški Tonki. Miška Tonka jo je izzivala vse do večera. Muca Tačka je postajala vse bolj jezna, ko je enkrat stopila za miško Tonko ter začela teči, kolikor so jo nesle noge. Tudi miška Tonka je tekla na vso moč, ter že bila na koncu z močmi. Muca Tačka se je spotaknila ob

drevesno vejo in močno padla. Miška Tonka je videla kri na Tačkinih tačkah. Ni je mogla pustiti same, zato je odhitela po zdravnika mačkona Murija. Muri je Tačko hitro pozdravil.

Tačka in mačkon sta se zaljubila na prvi pogled. Tačka je občudovala velike, črne mačkonove oči. Tudi mačkon je občudoval lepo mačko Tačko, zato sta se kmalu poročila. Na poroko je bila povabljena tudi miška Tonka. Vsi trije so postali najboljši prijatelji daleč naokrog.

Nauk: Pogledj, kako hitro se sovraštvo spremeni v prijateljstvo.

Eva Vrbanjac, 4. b

MUCA SNEDA IN PES BOLT

Na kmetiji, tam daleč v gorah, sta živela muca Sneda in pes Bolt. Seveda ni primanjkovalo niti drugih živali, saj kmetija ni kmetija, če na njej ne živijo krave, ovce, koze, kokoške, račke, pujsi in še bi lahko naštevali.

Živali so med seboj živele v sožitju, in ko jim je pretila nevarnost, so zaščitile ena drugo tako, da niti volk, ki se je klatil po sosednjem gozdu, ni več prišel blizu, saj jo je nekoč, ko mu je zadišala putka, skupil po gobcu, tako, da ima posledice še danes.

Vse živali so imele svoje bivališče. Putke so živele v kokošnjaku, krave v hlevu, kjer so jim delale družbo tudi ovce in koze, prašiči pa so imeli čisto posebno bivališče, saj so bili zelo radi umazani, zato so se jih druge živali izogibale.

V pasji uti na dvorišču pa je živel pes Bolt. Na prvi pogled je bilo videti, kot da ne počne ničesar, saj je vse dni poležaval ob uti in dremal. Odkar mu je umrla mama, se ni družil z drugimi živalmi, če pa je pretila kakšna nevarnost, so se ostali lahko zanesli nanj. Ostali stanovalci kmetije so ga spoštovali in ga pustili pri miru.

Toda tu je bila muca Sneda. Bila je edina žival na kmetiji, ki je živela v veliki hiši med ljudmi. Imela je svojo posteljico, ki je bila prekrita z mehkim puhom, imela je svoje mačje stranišče, igračke in seveda, vedno dobivala priboljške. Njena lastnica Lenka jo je razvajala do onemoglosti. Oblačila jo je v najlepša mačja oblačila, nosila je moderne mačje klobučke, okrog vratu je nosila pozlačeno ovratnico s svojim imenom. Ko so k Lenki prišle na obisk prijateljice, so jo nosile po rokah, jo ujčkale in ji pele posebne mačje uspavanke. Le malokdaj je razvajena Sneda prestopila prag hiše, saj si je bala umazati tačke in njen prelep bel kožušček. Rada pa se je nastavljala soncu zunaj na verandi, pod katero je ždel pes Bolt. Bolt je vedno pazil nanjo in jo tudi on razvajal, dokler ni postal sirota. Od tistega dne se ni več zmenil zanjo, to pa je šlo muci Snedi pošteno na živce. Delala je vse, kar je bilo možno, da bi pritegnila njegovo pozornost. Toda Bolt je bil preveč žalosten in ni ga ganilo niti to, da je Sneda skočila v blato in si umazala tačke. Včasih jo je vedno opozoril na mlakužo, sedaj pa je nezainteresirano ležal dalje z glavo med tačkami. Muca Sneda tega ni razumela, saj je bila prepričana, da morajo vsi v prvi vrsti skrbeti zanjo in samo zanjo. Odločila se je, da bo Boltu pošteno zagodla.

Nekega dne, po strašnem neurju, ko je bilo dvorišče v blatu in vodi, se je muca Sneda zapodila proti Boltu in ga pošteno opraskala po gobčku. Bolt jo je samo žalostno opazoval in v njegovih očeh so bile solze. Ko je Sneda videla, da se Bolt še vedno ne odzove na njeno izzivanje, se je povaljala po blatu, tako da je bil njen kožušček popolnoma premočen in umazan. Še najlepša oblekica, ki ji jo je naredila Lenka, je bila uničena.

"Tako, sedaj pa ti bom že pokazala", je zamijavkala proti Boltu. "Šla bom do Lenke in ji povedala, da nisi poskrbel za mojo varnost. Uničila te bom in Lenka bo zagotovo prepričala gospodarja, da te požene od hiše."

Rečeno, storjeno. Ko je Lenka videla pošast namesto svoje preljube muce, je ponorela. Z vso močjo je kričala, tako da je gospodar prihitel ves prestrašen na verando.

"Kaj pa se je zgodilo, Lenka?"

"Kaj le", je odvrnila Lenka. "Dobro veš, da bi Bolt moral paziti na Snedo, pa poglej, kaj se je zgodilo. Uničen ima kožušček in obleko. Bolt ni več za nobeno rabo, zato je bolje, da ga prepodiš od hiše."

In Bolt je moral oditi. Poslovil se je od svojih prijateljev in z upognjeno glavo odkorakal v gozd. Nekaj dni je samo ždel pod grmom in čakal na smrt. Odločil se je, da več noče živeti, saj so ga zapustili vsi. Najprej mamica, potem pa so ga po krivici še odgnali od hiše. Od daleč je vsak dan žalostno pogledoval proti kmetiji.

Na kmetiji pa ni bilo nič več tako kot nekoč. Čez noč so izginjale putke, ovce niso ubogale več pastirja, ta pa ni imel več psa, ki bi mu pomagal. Živali so se odločile, da bodo vzele pravico v svoje roke. Maščevale se bodo muci Snedi, tej razvajenki, ki je bila kriva, da je Bolt moral od hiše.

Nekega dne, ko Lenke ni bilo doma, Sneda pa je kot po navadi lenuharila na verandi, so jo ugrabile. Odpeljale so jo v gozd in jo privezale za drevo. "Tako, tukaj bodi in naj te volk požre. Sedaj boš ugotovila, kako pomemben je bil Bolt za vse nas!"

Vrnile so se na kmetijo in čakale, kaj se bo zgodilo. Ko je Lenka prišla domov, je takoj začela iskati Snedo. Ni in ni je našla, zato je poklicala gospodarja in mu povedala, da ne najde svoje muce.

"Tako, tako, hmmm, hmmm", je zamrmral gospodar, si pogladil brke in rekel: "Ko ne bi zahtevala, da poženem Bolta od hiše, bi sedaj Sneda ne bila izgubljena. Sedaj pa si kriva sama, saj si ti razvadila svojo mačko, pa tudi poišči jo sama."

Bolt je vse to od daleč opazoval in Lenka se mu je grozno zasmilila. Odločil se je, da bo poiskal Snedo in jo pripeljal nazaj h gospodarici. Kljub temu, da sta mu naredili krivico, sta bili vendarle njegovi prijateljici. Bolt ni poznal zamere.

Podal se je globlje v gozd in prišel ravno še pravi čas, saj se je volk Miha nevarno približal mucii Snedi. Ta pa je na vse grlo mijavkala in klicala Bolta. "O, prijatelj moj, pridi, reši me. Nikoli več te ne bom zasmehovala, nikoli več te ne bom imela za manjvrednega, tudi ostale živali bom spoštovala. Ne bom več mijavkala, ko se bom malo umazala ali zmočila. Prosim, prosim, samo reši me!"

Bolt je zarenčal na volka Miha. Ta ga je nekaj časa opazoval in rekel: "Saj take muce, ki imajo samo dlako in nič mesa pod njo, še manj pa pameti, me ne zanimajo." Obrnil se je in jo ubral v gozd, da se je megla kadila za njim. Bolt je odvezal Snedo in zakorakala sta proti kmetiji.

Sneda ga je opazovala po strani in dejala: "Oprosti mi Bolt, morala bi spoštovati tvojo žalost, vendar sem bila nekaj časa kar vesela, da ti je umrla mama, saj tudi jaz nisem imela mame. Bila sem ljubosumna nate, čeprav sem imela več kot ti, nisem pa imela materine ljubezni. Ni bilo prav, kar sem naredila, ali mi boš lahko odpustil?"

Bolt se je ustavil in rekel: "Saj nisem jezen nate, nikoli ti ne bi naredil hudega. Jezen sem nase, ker nisem poskrbel za mojo mamico. Ne bi smel pustiti same na pašo, kjer so jo ubili volkovi. Zato sem tako žalosten. Če bi tistega dne ne postaval po dvorišču in lenaril, bi mamici lahko pomagal premagati trop volkov. Moram pa ti povedati, da sem tudi jaz bil nevoščljiv tebi, ko sem videl, kako te vsi crkljajo. Pozimi si lahko bila v toplem stanovanju, jaz pa zunaj na mrazu. Imela si vse, kar si kdorkoli lahko samo poželi. Nisem vedel, da bi vse to dala za materino ljubezen. Ti oprosti meni. Zadnjič sem te res nalašč pustil, da se umažeš."

Sedaj, ko sta se izpovedala drug drugemu, sta si končno lahko pogledala v oči in to je bil uvod v neko prijateljstvo.

Nauk zgodbe: Nikoli ne bodi nevoščljiv drugemu, saj nihče na svetu nima vsega.

Maša Vinko, 4. a

MUCEK MIKI

V vasi je bila velika kmetija, kjer so imeli veliko živali. Za vasjo pa je bilo polno hiš in v vsaki hiši so imeli hišne ljubljence. Razen v revni hiši kjer je živel deklica Lara s starši niso imeli nobene živali. Lara si je zelo želela hišnega ljubljence, ampak ji ga starši niso mogli kupiti. Ko je Lara nekega dne prišla iz šole, se je odločila, da se gre vozit s kolesom. Povedala je staršem in se odpravila. Veselo je poganjala kolo in pripeljala se je do kmetije na kateri so imeli veliko različnih živali. Najbolj se ji je zasmilil majhen muček, ki jo je pozdravil z mijavkanjem. Zunaj pod velikim drevesom pa je sedela starejša gospa in je vprašala deklico kaj jo je prineslo sem. Lara ji je zaupala svojo zgodbo. Gospa se ji je nasmehnila in jo povprašala katero živalco si želi. Povedala ji je za mucka, ki jo je lepo pozdravil. Gospa je vedela kje živi deklica.

Ker se je že mračilo, se je Lara poslovila. Lara je prispela domov in staršem povedala kaj vse je doživela. Naslednje jutro je Lara odšla v šolo. Po vrnitvi iz šole jo je pred vrati čakala velika škatla. Ko je škatlo odprla, je zagledala mucka. Na ves glas je zakričala: »Mama, ati, poglejta kaj nas je čakalo pred vrati?« Starša sta bila vesela in mucka sta sprejela v svoj dom. Lara ga je poimenovala Miki. Bila je zelo zadovoljna, saj ima tudi ona sedaj svojega hišnega ljubljence in najboljšega prijatelja.

Sara Flor, 2. b

DEKLICA IN IZGUBLJEN PRSTAN

Nekoč je živel deklica, ki je zelo rada nosila prstane. Nekega dne je izgubila svoj najljubši prstan iz lesa. Iskala ga je vsepovsod, no ne ravno vsepovsod. Pogledala je pod posteljo, pod stol, pod mizo, pod odejo, pod vzglavnik in pod omaro. Spomnila se je: »Aja, še v torbico nisem pogledala!« Takrat je v najmanjšem in najnižjem predalu torbice nekaj otipala. »Ojoj, saj to je moj prstan,« se je razveselila, ko ga je našla.

Od takrat deklica bolj skrbi za svoj prstan.

Mariam Tatyanko Živko, 2. a

IZLET

Nekoč so se otroci igrali na dvorišču z žogo. Enemu izmed njih, je žoga padla na tla in se skotalila na cesto. Takrat je mimo pripeljal avto. Razmišljali so, da stečejo po žogo. Ugotovili, da je boljše, če počakajo, da avto odpelje in šele potem stečejo po žogo. Zagledali so žogo pod kolesi avtomobila. Šele takrat so se zavedali, da je steči za žogo zelo nevarno.

Predlagali so, da se igrajo še s čem drugim. Kaj pa, če bi šli skupaj na izlet v planine, je predlagala Neža. Meni je mamica kupila pohodne čevlje. Vsi so se te ideje zelo razveselili. Jaka pa je dodal: »Jupi, pa pojdimo!« Anica se je te ideje zelo razveselila. »Mogoče bom odkrila kaj novega,« je rekla Marija. »Seveda,« je dodal Jaka.

Pripravili so nahrbtnike in se odpravili na pot. Vstopili so na avtobus, ki jih je odpeljal do bližnjega malo višjega hriba. Pot jih je vodila po cesti do gozda. »Pozorni moramo biti na markacije,« je dodala Neža. Med potjo so opazovali drevesne krošnje, grmičevje. Takrat je v grmu nekaj zašumelo. Vsi so onemeli. Takrat se je izza grma prikazala rjava glava. Zastal jim je dih. Opazili so majhnega, čisto majhnega kužka, ki je bil malo poškodovan. Odločili so se da mu pomagajo. Mimo so hodili pohodniki in opazovali otroke. Prikimavali so jim, da je lepo, da skrbijo za ranjeno žival. Psička so varno pripeljali do veterinarske ambulante. Veterinar jih je prijazno sprejel in jim obljubil, da bo poskrbel za psička. Otroci so bili neučakani. Ko jim je veterinar povedal, da psiček potrebuje malo počitka, hrane in nege, so si oddahnili.

Odločili so se, da jih bo psiček vedno spremljal na izletih.

Neža Hribernik, 2. a

JEŽEK PIK IN VELIKO TEKMOVANJE

Ježek Pik se je neke noči igral s sovo Luno. Lovila sta se in štela zvezde.

Nenadoma je izza drevesa priletel netopir. Bil je črne barve, imel je velika krila in majhne zlatorumene oči. Netopir presenečeno vpraša prijatelja: «Kdo sta pa vidva?» Pik ju predstavi in vpraša: «Jaz sem Pik, to pa je Luna, se boš igral z nama?» Netopir bahavo odgovori: «Jaz sem Čekan in se ne bom igral z vama. Igranje je za otročaje!» Pik Čekana z začudenim glasom vpraša: «Kaj bi pa ti počel?» Čekan premisli in predlaga rekoč: «Jutri ob luni vaju izzivam na tekmo skozi gozd na polje.» Ježek pik in sova Luna se spogledata in privolita. Zanima ju kakšno nagrado dobi zmagovalec. Netopir Čekan pove: «Zalogo jagod za celo leto, seveda, kaj pravita, bosta tekmovala?» Netopir Čekan zadovoljno v trenutku izginil v noč.

Ubogi ježek Pik vso noč ni spal. Razmišljal je le o tekmovalju. Ko se je zbudil, so se minute vlekale kot ure in čas je obstal. Želel si je čim prej na tekmovalje. Pik in Luna se nestrpno odpravita na tekmovalje, saj ne vesta, kaj lahko pričakujeta. Na startu ju je že čakal netopir Čekan, sedel je na starem hlođu in se norčeval iz Lune in Pika. «Ha ha ha, saj me ne bosta premagala. Sem namreč veliko hitrejši od vaju.» S takšnim vedenjem je nadaljeval, dokler ni sova Luna zakričala: «Pripravljeni, pozorrr, zdaj!» Čekan je pletel kot blisk, sova Luna pa si je morala na rame naložiti še ježka Pika. Zaradi teže Pika ni mogla leteti tako hitro, kot je letel Čekan. Ta je bil že skoraj na cilju. Pogledal je čez ramo, da preveri, koliko zaostajata Pik in Luna, a ni opazil drevesa pred seboj ... zaletel se je vanj ter padel kot muha na tla.

Luna je pristala tik ob Čekanu. Pik je hitro splezal z njenega hrbta in dejal. «Bom jaz tekel naprej in zmagal.»

Sova Luna je ostala pri Čekanu, da preveri če se je hudo poškodoval. Čekan je poskušal poleteti, a ni mogel. Pri padcu si je zlomil krilo. Proti cilju se je odpravil kar peš. Medtem je bil ježek Pik že skoraj na cilju. Kljub trudu in želji, da bi netopir Čekan zmagal, je bil mali ježek Pik hitrejši in je prvi prečkal ciljno črto.

Tako sta ježek Pik in sova Luna zasluženoma zmagala. Zalogo jagod sta z veseljem odnesla domov, vsak v svoj brlog.

Čekan pa je moral več dni počivati, da si je opomogel.

Nauk: Ne podcenjuj drugih, vsak ima svoje sposobnosti.

Sara Sluga, 4. b

LENI KOJOT

Nekoč sta živela kojot Stanko in kojot Branko. Bila sta čisto enaka, ampak samo ena razlika je bila med njima, in to je bila, da je Stanko bil len, Branko pa je vsaki dan prehodil več kot Stanko.

V soboto je Stanko odšel h kmetiji iskat poslastico, kjer je vohal piščanca. Vonju je sledil vse do kokošnjaka, kamor je tudi vstopil. Kokoši in piščanec so začeli na ves glas tuliti, kikirikati. Ta hrup je zbudil gospodarja kmetije. Stanko je hotel zbežati, ko je slišal, da se mu nekdo približuje, toda ni mogel, ker so se vrata kokošnjaka zaprla in je še on kričal: »Aaaaaaaa, na pomoč!» Ko je prišel do tja, je odprl kokošnjak in ga je ujel v kletko. Ženi je zaklical: »Ljubica, ne moreš verjeti kaj sem ujel!» »Kaj?» »Kojota,« je dejal. Žena je skakala do stropa in si je mislila: »Tega kojota bomo prodali v živalski vrt in zaslužili toliko denarja, da si bomo lahko kupili hišo na morju.«

Kmet pa je imel čisto druge misli. Želel je imeti živalski vrt. Ampak, ker je bil dobrega srca, je raje poklical policijo, da bi opravili z njim.

Čez par minut je policija prišla pogledat, če ima res kojota. Kmet je prišel iz hiše in opazil, da so vrata kokošnjaka odprta. Pogledal je, če je kojot še vedno tam. Ko je policija prišla, je kmet znorel, hodil je gor in dol po kmetiji. Policija se je čudila in vprašala, kaj je narobe. Kmet je samo povedal, da je negdo spustil kojota iz kokošnjaka. Panika je zgrabila vse živali v gozdu. Ena majhna ptička je Branku povedala celo zgodbo. Zgubil se je sredi poti, ker je nekdo prerezal drevo in ni mogel mimo. Srečal je njegovo prijateljico lisico in jo vprašal, kje se gre do živalskega vrta. Ko so prišli v živalski vrt, je Stanko zagledal lepo kojotinja, v katero se je zaljubil.

Stanko je zbežal v kletko s prelepo kojotinja. Kmalu se je še ona zaljubila v njega. Medtem sta se lisica in Branko pogovarjala. Kmalu je prišel do živalskega vrta in videl stražarje pred vrati. Hotel se je priplaziti, toda videli so ga. Stanko je bil tudi vesel, da ga je videl. Branko je želel rešiti kojotinja. Stanko ni vedel, da je Branko hodil na vaje za moč. Branko je seveda zlahka odprl kletko in vsi so zbežali v gozd.

Branko in Stanko sta živela tako dolgo, dokler se jaz nisem rodila. Doma sem ju imela, dokler nista umrla.

Tjaša Ela Freebairn, 4. a

ZAJČEK SKOKEC IN LISJAK ZVITOREPEC STA OSTALA PRIJATELJA

Bil je topel jesenski dan. Najboljša prijatelja zajček Skopec in lisjak Zvitorepec sta na dvorišču igrala nogomet. Počutila sta se kot prava nogometaša. Zgodilo se je, da je lisjak Zvitorepec z repom odbil žogo natančno proti oknu gospoda medveda.

Medved Bruno je bil zaposlen kot nočni čuvaj na smetišču. Delal je vse noči, dneve pa je prespal v svojem stanovanju. Žoga je priletela v šipo in ta se je sesedla. Medved Bruno se je v glasnem trušču jezen prebudil. Vzel je žogo in zakričal na dvorišče:

»Da vas več ne vidim igrati nogometa! Kdo je bil?«

Zajček se je prestrašen potuhnil, lisjak Zvitorepec je pa pogumno pokazal proti Skokcu:

»On je bil!«

Medved Bruno mu je povedal, da bo moral kriti stroške razbite šipe. Ker je zajček Skopec bil popolnoma šokiran, ni črnil niti besede.

Mama zajklja je Skokca kaznovala tako, da je moral vsak dan z njo na tržnico prodajat korenje.

Medtem, ko je zajec moral pridno delati, se je lisjak Zvitorepec brezskrbno potepal po mestu. Zgodilo se je, da je lisjaku spodrsnilo ob potoku in je padel v ledeno mrzlo vodo. Ves premražen in moker se je prikobacal domov. Zbolel je, hudo je zbolel.

Novica o hudo bolnem lisjaku je dosegla tudi Skokca. Skopec in njegova mama sta se po delu na tržnici, s polno vrečo zdravega korenja, odpravila k lisjaku. Lisjak je ves prepoten in vroč ležal v postelji. Obiska se je zelo razveselil. Ni trajalo dolgo, da je vsem zbranim priznal, da je lagal in je v bistvu on razbil okno gospoda Brunoja. Takoj po priznanju krivde, mu je odleglo. Skopec mu je odpustil to grdo laž. Lisjak je kmalu ozdravel.

Medvedovo šipo so popravili z denarjem iz lisjakovega hranilnika. Z denarjem, ki ga je prislužil Skopec, sta si najboljša prijatelja kupila novo žogo in odšla na sladoled. Ostala sta dobra prijatelja za vedno.

Nauk basni: Če govoriš resnico, ti prijatelj lažje odpusti.

Urh Mlošič, 4. b

V šolo že zahajam, pridno se učim

Prvošolcem ob vstopu v Skupnost učencev

Letos s šolo ste začeli,
in verjamem, da lepo se boste imeli.
Danes se morate lepo imeti,
saj v našo šolsko skupnost boste sprejeti.
Kmalu bodo napočile ocene,
zato punce ne smete biti lene.
A, tudi fantje ne pozabite,
da se redno snov učite.
Vedno več bo zahtevnih stvari,
vendar verjamem, da skoznje zmorete vsi.
Želim vam veliko uspeha,
in prav tako veliko smeha.
Imeli boste tudi tekmovanja,
zato vam želim veliko znanja.
Za danes bi to bilo z moje strani vse,
in še naslednjih 9 let na tej šoli lepo imejte se.

Lara Ivančič, 9. a

1. a že risat zna

Mali umetniki iz 1. b

Moja domovina in moj jezik

Moj jezik

Rodil sem se v svoji domovini, ki se imenuje Slovenija, zato je moj materni jezik slovenščina. Za rojstvo slovenščine lahko rečemo, da se je rodila nekje v 6. stoletju, ko so se na to področje naselili naši predniki. Slovenščina spada med slovanske jezike. To pomeni, da ima slovenščina tudi sorodnike – sorodne jezike.

Danes ločimo knjižni in neknjižni slovenski jezik. Knjižni jezik po navadi govorim v šoli, doma pa tudi zelo rad povem kaj po štajersko, saj prihajam iz Štajerske regije, natančneje iz Ptuja. Zelo rad pa bi se naučil govoriti tako kot govori moja babica, ki je iz občine Markovci. Pa tudi dedijevo narečje mi je všeč, dedi namreč prihaja iz Haloz. V šoli sem se naučil, da je v Sloveniji neverjetnih 40 narečij. Glavne so: prekmurščina, štajerščina, primorščina, gorenjščina. Meni je slovenski jezik brez narečij dejansko brezvezen. Ampak res je, ravno narečja so ga popestrila in naredila zanimivega.

Od staršev sem izvedel, da sem prvo lepo izgovorjeno slovensko besedo izrekel, ko sem bil star 10 mesecev in ta beseda je bila »še bi«. Vem pa, da se slovenščina zelo razlikuje v primerjavi z drugimi jeziki. Naš jezik ima dvojino, zato je nekaj posebnega in hkrati lepega.

Nič nimam proti, če se v slovenskem jeziku uporabljajo tujke, ki jih tudi sam veliko krat uporabim npr. kul, okey, ful, kuferam, šuhi ... Seveda pa to ne pomeni, da bom pozabil na knjižni jezik. Še naprej ga bom uporabljal na javnih mestih in tako izkazoval spoštovanje do njega. V šoli sem se naučil, da je v slovenski abecedi 25 črk in 29 glasov. Pri nas doma na uporabljamo širokih glasov in polglasnika. To je pač ena izmed značilnosti našega narečja.

Še vedno pa sem mnenja, da bi slovenstvo brez narečij takoj propadlo. Imamo tudi sosede iz Hrvaške, Madžarske, Italije ter Avstrije, tudi ti menim, da znajo povedati kaj pa slovensko, kakor tudi mi poznamo nekaj njihovih besed.

2,3 milijona ljudi ima svoj materni jezik slovenščino in mislim, da je vsakemu od njih všeč slovenski jezik. Sicer mi v šoli slovenščina ni ravno najljubši predmet, pa jo imam globoko v svojem srcu.

Vid Vidovič, 7. b

Vsak jezik ima svoj dom in dom slovenščine je tukaj

Leta 1548 je Primož Trubar začel snovati in uresničevati zamisli za seznanjanje Slovencev z verskimi vsebinami s pomočjo tiska. Začel je uresničevati zamisel pridobivanja Slovencev za novo vero s slovensko tiskano besedo. Zavedal se je, da naš narod govori slovenski jezik že več sto let in ta jezik jim je blizu. Odločil se je, da bo dal Slovencem knjigo zapisano v njihovem domačem jeziku. Začel je s prvo knjigo, ki jo je poimenoval Katekizem. Še v istem letu je pripravil kratek Abecednik, saj se je zavedal, da mora ljudi naučiti osnov branja in pisanja.

Novembra leta 1844 je znani slovenski pesnik napisal Zdravljico, ki je sedaj himna Republike Slovenije. V obliki pesmi je sporočal, kako pomembno je ohraniti naš dom in jezik. Na Franceta Prešerna smo zato zelo ponosni.

1. septembra leta 1939 se je Jugoslavija v 2. svetovni vojni borila za svobodo. Tudi v tistem času smo govorili slovenski jezik, čeprav so nam tujci hoteli vsiliti nemški jezik. Partizani so se borili proti Hitlerju, da bi obdržali slovenski jezik. Voja je trajala 5 let in po petih letih smo iz vojne odšli z dvignjeno glavo, saj smo obdržali svojo državo in slovenski jezik.

Pesniki in pisatelji imajo zelo veliko vlogo pri ohranjanju in razvijanju slovenskega jezika. Iz starih zapisov lahko ugotovimo, da je jezik živ in kako se spreminja. Nekatere besede nastajajo na novo, nekatere pa izginejo v pozabo.

Ker sem se rodila v Sloveniji, tudi jaz govorim slovensko in Slovenija mi pomeni dom. Prihajam iz Štajerskega dela Slovenije, zato govorim drugačno narečje kot ga govorijo v drugih predelih Slovenije. Še posebej zanimivo mi je primorsko narečje. Včasih grem na obisk k babici na Gorenjsko in velikokrat opazim, da tam govorijo drugače kot jaz. V časih niso imeli dobrega mnenja o narečjih, danes pa se nam zdi prav, da ljudje ohranjajo svoj jezik, pa četudi je to narečni jezik.

Slovenski jezik mi je všeč in rada ga uporabljam. Zelo rada iščem rime, ki se skrivajo v besedah. Včasih, ko gremo z družino na dolgo pot se igramo razne besedne igre.

Slovenski jezik mi je zelo všeč in srečna sem, da sem Slovenka.

Lana Kunčič, 7. b

Slovenski jezik

Majhen otrok začne najprej govoriti svoj materni jezik, to je jezik, ki se ga naučimo od staršev. V šolah moramo govoriti knjižno in se truditi, da ne uporabljamo narečnih besed. Vsak Slovenec bi moral svoj materni jezik spoštovati in ga negovati, saj ga bomo le tako lahko ohranili. Ljudje se zraven maternega jezika učimo tudi tuje jezike. Najpogostejše so to angleščina, italijanščina, francoščina in nemščina.

Slovenščina se je razvila iz praslovanščine. Najstarejši pisani viri, ki kažejo značilnosti slovenskega jezika, so Brižinski spomeniki. Napisani so z latinično pisavo, po izsledkih neke raziskave so nastali na Koroškem v obdobju 927–1039. Besedila, ki jih vsebujejo, so bila oblikovana že prej, verjetno v 8. stoletju. To pomeni, da slovenščina obstaja že precej časa in ponosni bi morali biti, da nam jo je uspelo ohraniti toliko let, glede na to, da smo zelo majhna država.

V času 2. svetovne vojne, ko so Nemci hoteli zavzeti Slovenijo, so vsem Slovencem prepovedali govoriti slovenski jezik. V šolah, vrtcih, službah in drugod so ljudje morali govoriti nemško. Posledica tega je, da starejši ljudje mnogo bolj spoštujejo slovenščino kot mladi. Mladi se ne zavedajo, da so se v preteklosti Slovenci borili za zemljo in s tem hkrati za slovenski jezik.

V Sloveniji ljudje govorimo večinoma slovensko, po nekod pa govorijo italijansko ali madžarsko. V javnosti se uporablja knjižna slovenščina, poznamo pa tudi preko štirideset narečij, ki se govorijo pa vseh.

Mladi uporabljajo svojo različico jezika, ki vsebuje besede prevzete iz angleščine. Po mojem mnenju se nekateri mladi ne zavedajo lepote slovenščine.

Slovenščina je združen naziv za knjižni jezik Slovencev in skupno ime za narečja in govore, ki jih govorijo ali so jih nekoč govorili Slovenci. Govori ga 2.500.000 govorcev po svetu, od katerih jih večina živi v Sloveniji. Glede na število govorcev ima razmeroma veliko narečij. Slovenščina je južnoslovanski jezik in eden redkih indoevropskih jezikov, ki je ohranil dvojino. Tudi zato je slovenščina nekaj posebnega. Za zapisovanje slovenskega jezika se danes uporablja gajica.

Lepo bi bilo, če bi se vsi Slovenci se zavedali pomena svojega jezika, ker narod brez svojega jezika bo hitro izginil.

Alja Zebec, 7. b

Slovenščina

Ob besedi slovenščina se spomnim na jezik, ki ga govorim in to je moj materni jezik. Materni jezik mu rečemo zato, ker ga govorimo že od rojstva in se ga naučimo od mame oziroma od staršev. Vsak bi moral spoštovati svoj materni jezik. Večina mladih pa ga ne spoštuje.

Slovenščina je tudi predmet v šoli, saj se učimo pravil slovenskega jezika in beremo besedila napisana v slovenskem jeziku. V šoli se trudimo govoriti knjižno slovenščino.

Slovenci govorimo naš jezik že od 6. stoletja naprej. Prvo slovensko knjigo je napisal Primož Trubar leta 1550. To je bilo za takšen mali narod zelo veliko delo vredno spoštovanja. Slovenščina je posebna, ker ima dvojino, saj je večina jezikov nima. Naš jezik se je skozi leta zelo spremenil.

Prav se mi zdi, da skušamo ohraniti svoj narodni jezik. Mi mladi pa moramo še bolj spoštovati naš jezik, ker nas je tako malo in je mogoče, da čez nekaj desetletij naša država ne bo več obstajala.

Pomembno pa je tudi, da ohranjamo narečja. Slovenija ima več kot 40 narečij, ki jih govorijo ljudje v manjših krajih in po vaseh. Meni je poznana ljubljansščina, štajersščina, prekmurščina, primorščina, gorenjščina in še kakšno narečje bi se našlo.

Na območju Slovenije je slovenščina večinski materni jezik, na narodnostno mešanih območjih pa pogosto tudi tamkajšni jeziki (Italijanščina, Madžarščina). Za nekatere prebivalce Slovenije pa so pogosto slovanski jeziki (Hrvaščina, Srbščina).

Slovenščino govori približno 2,5 milijona ljudi, večinoma v Sloveniji, govorijo pa jo tudi Slovenci, ki so se izselili drugam po svetu.

Urška Majcenovič Kovač, 7. b

Slovenski duh

Slovenščina spominja me

na dva duha:

eden čemereren je in tih,

drugi srečen je navdih.

Vem, da ni lahko,

saj zahtevno je zelo

poučevati slovenščino.

V glavcah mora biti toplo,

toplo povzroča to,

da možgani delujejo.

Hi hi hi, ho ho ho,

zdaj začelo se bo,

zdaj v glavah

mora biti zelo toplo,

da naučimo se slovenščino.

Slovenščina ima dva moža,

eden Abecednik ima na vesti,

drugi pesmi zna presti.

Eden duhovnik in skladatelj,

ups! pisatelj.

To pomota je bila,

ki zdaj je rešena.

Drugi v Vrbi živi

in pesmi pisati hiti,

v Ljubljani zdaj stoji

in svoj trg ogleduje si.

Ema Kukovec, 6. a

Naš materni jezik

Naš materni jezik je slovenščina. Menim, da smo Slovenci nanj lahko zelo ponosni. Takšno mnenje imam zato, ker so se naši predniki dobesedno borili za Slovenijo in slovenski jezik, da bi se v šolah učili v slovenščini, da bi časopisi bili napisani v slovenščini in da bi namesto nemščine bil uradni jezik slovenščina.

To je jezik, ki je zelo raznolik, saj smo podedovali številne ljudske pesmi in pripovedi, ki so jih ustvarili posamezniki iz ljudstva. Njihova imena so se pozabila, njihove pesmi pa so ostale. Kako veličastno je že to, da so se ohranjale in ohranile le s petjem in pripovedovanjem ter se zapisale v vsakega Slovenca. Niso šle v pozabo, saj se še vedno pojejo, in to v različnih narečjih, ki jih je več kot štirideset. Prav narečja še dodatno bogatijo naš jezik in so naša kulturna dediščina.

Slovenščina za nas kot narod pomeni zelo veliko, saj smo z njo dokazali, da nam ni potrebno biti odvisni od drugih držav, da lahko ustvarimo nekaj svojega in smo sposobni. Lahko smo hvaležni, da imamo svoj jezik. Nekateri države ga nimajo. Lahko smo srečni, da večina slovenskih prireditelj poteka v slovenščini. Nekateri države si tega s svojim jezikom ne morejo privoščiti. Lahko se pohvalimo, da imamo svoje manjšine v drugih državah (npr. Madžarska, Italija), pa čeprav smo zelo majhni. Nekateri države jih nimajo.

To vse so razlogi, zaradi katerih moramo imeti svoj jezik radi in ga spoštovati. Ali si predstavljate, da bi se dandanes v šoli učili v nemščini ali katerem drugem jeziku? Si lahko zamislite, da vse oddaje, vsi nastopi, koncerti, razne prireditve ipd. ne bi potekale v slovenščini? Jaz si ne predstavljam.

Ne predstavljam si življenja brez slovenskih oddaj, serij, glasbe ... Ne vem za ostale,

ampak jaz ne bi želela živeti v takšnem svetu. Takšno mnenje imam morda zato, ker sem navajena na tak način življenja, vendar si tega za daljši čas ne želim spreminjati.

V Sloveniji se naj govori slovensko, saj smo Slovenci.

Daniela Butkovska Tomanič, 9. a

Jezik

Jezik je živa stvar. Že od začetka človeštva je jezik povezoval ljudi. Skozi zgodovino se je jezik razvijal, spreminjal in danes poznamo več tisoč jezikov. Znano je, da so določeni jeziki tudi izumrli, ko jih nihče ni več znal govoriti. Zato je prav, da se razvijamo in govorimo v svojem jeziku in ga s tem ohranjamo.

S številnimi pesmimi, ki so nastale, še preden so jih zapisali, se lahko s ponosom predstavimo na vsaki kulturni prireditvi. Ljudje jih recitirajo, deklamirajo in pojejo. Prav ljudske pesmi nas bogatijo. Za vsak običaj in praznik lahko najdemo primerno

Slovenci smo že večkrat v zgodovini doživljali, da je bil naš jezik zatiran in prepovedan. Vendar je zavest ljudi bila dovolj močna, da se je slovenščina ohranila.

Ne znam si predstavljati, da bi morala po različnih ustanovah uporabljati tuji jezik v svoji domovini. Čeprav ljudje znamo govoriti mnogo tujih jezikov, se v tujini še zmeraj počutimo kot tujci. Kadar slišimo nekoga, ki ne zna dobro govoriti našega jezika, ga takoj označimo za tujca.

Slovenščina je med najlepšimi jeziki. Za tujce je zelo zahtevna, tudi zaradi dvojine. Če rečeš v angleščini besedo kiss, se naše ustnice raztegnejo, če pa rečeš po slovensko poljub, pa ga z ustnicami tudi oblikuješ. Imamo jih: besede in vsebesede.

Če primerjamo besede med seboj, se še ustavimo pri imenih različnih trgovin, ki nosijo tuja imena. Zakaj ne nosijo slovenske trgovine slovenskih imen? Med množico tujih imen se počutiš skoraj kot tujec, čeprav si doma v Sloveniji.

Slovenščina nam pomeni dom in zavedanje, da bomo obstajali, dokler bomo govorili, mislili in brali v slovenščini.

Nika Janžekovič Toplak, 8. b